

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **obec Vápenná**, se sídlem Vápenná 442, zastoupen JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D., advokátem se sídlem V Jámě 699/1, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2019, č. j. 64 Af 1/2018 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Jakuba Dohnala, Ph.D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále též „správce daně“) vydal dne 29. 3. 2017 platební výměr č. j. 473771/17/3100-31471-804121, kterým žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 1 518 135 Kč, a platební výměr č. j. 475856/17/3100-31471-804121, kterým žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 8 602 765 Kč (dále též „platební výměry“).

[2] Žalobce napadl platební výměry odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 9. 2018, č. j. 42256/18/5000-10470-700938 (dále též „rozhodnutí o odvolání“). Žalovaný uvedl, že žalobci byla na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace vydaného Ministerstvem práce a sociálních věcí dne 11. 2. 2013 pod identifikačním číslem

EDS 113D34B000241 a na základě souvisejících „*Podmínek Registrace a Rozhodnutí o poskytnutí dotace*“ (ve znění jejich navazujících změn; dále též souhrnně jako „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) poskytnuta dotace v celkové maximální výši 10 120 899,26 Kč na realizaci projektu „*Multifunkční centrum sociálních služeb a fakultativních činností ve Vápenné*“ na adrese Vápenná č. p. 1. Žalobce však nedodržel stanovený účel dotace, když nesplnil podmínky uvedené v části III bodech 1 a 7 písm. b) rozhodnutí o poskytnutí dotace tím, že neprokázal, že ve zrekonstruovaném objektu na adrese Vápenná č. p. 1 jsou poskytovány jakékoliv sociální služby. Žalobce pak rovněž neprokázal využití osobního automobilu Fiat Doblo Multijet 105k Plus (pořízeného z prostředků získaných dotací) pro poskytování sociálních služeb. Tím došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků a porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) a § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „rozpočtová pravidla“). Poskytovatel dotace za tato porušení v části IV bodě 3.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace stanovil následek v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši celkové částky vyplacené dotace. Správce daně proto postupoval správně, pokud stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši celkové částky vyplacené dotace.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí o odvolání žalobou, ve které nesouhlasil s výší uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně. Podle jeho názoru byl projekt, na který mu byla poskytnuta dotace, alespoň částečně naplněn uskutečněním rekonstrukce nemovitosti na adrese Vápenná č. p. 1, která má sloužit pro poskytování sociálních služeb. Neměl mu proto být uložen odvod ve výši celkové poskytnuté dotace.

III.

[4] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Uvedl, že z rozhodnutí o poskytnutí dotace plyne, že měl být naplněn jediný stanovený monitorovací indikátor – počet nových sociálních služeb a aktivit se stanovenou cílovou hodnotou pěti nových služeb. Žalobce splnění tohoto monitorovacího indikátoru neprokázal a jeho naplnění nevyplývalo ani z dalších shromážděných důkazních prostředků (místních šetření a výsledků svědků). Žalobce tedy nedodržel podmínku stanovenou v části III bodě 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace v návaznosti na část III bod 7 písm. b) předmětného rozhodnutí. V části IV bodě 3.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace se pak uvádí, že za nesplnění podmínky dle části III bodu 7 rozhodnutí bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit celkovou částku vyplacené dotace. Žalobci byl proto správně stanoven odvod v plné výši. V takové situaci nebyl ani prostor pro aplikaci zásady proporcionality. Samotnou rekonstrukci objektu, ve kterém měly být sociální služby poskytovány, nelze s ohledem na znění dotačních podmínek považovat za dílčí realizaci účelu projektu, neboť jediným stanoveným cílem dotace bylo poskytování nových sociálních služeb v obci a rekonstrukce objektu byla toliko prostředkem k zajištění tohoto cíle. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

IV.

pokračování

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele trpí rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelností způsobenou nedostatkem důvodů. Stěžovatel dále namítl, že poskytnutou dotaci řádně použil v souladu s účelem dotace na realizaci projektu obnovy prostorů určených pro poskytování sociální péče. Výsledkem prací je multifunkční objekt schopný poskytovat širokou škálu sociálních služeb. Není pravdou, že by jediným cílem dotace bylo poskytování nových sociálních služeb v obci. Jak žalovaný, tak krajský soud směřují naplnění monitorovacího indikátoru projektu a účel dotace. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na část III bod 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace, kde je uvedeno, že účelem dotace je realizace samotného projektu „*Multifunkčního centra sociálních služeb a fakultativních činností ve Vápenné*“. V části I bodě 6 rozhodnutí o poskytnutí dotace se pak uvádí, že projekt bude realizován ve třech etapách spočívajících v přípravných pracích, stavebních pracích, dokončovacích stavebních pracích, kolaudaci, nákupu vybavení a automobilu. Všechny etapy projektu stěžovatel naplnil. Nelze tedy tvrdit, že nenaplnil ani část účelu dotace. Orgány finanční správy proto měly aplikovat zásadu proporcionality a snížit původně vyměřený odvod za porušení rozpočtové kázně. Stěžovatel dále uvedl, že z provedeného dokazování (zejména z výsledků S. R. a J. Š.) plyne, že stěžovatel provedl veškerá možná opatření směřující k tomu, aby ve zrekonstruovaném objektu byly realizovány sociální služby organizací Darmoděj z. ú. Ředitel dané organizace soustavně přislíboval, že bude s poskytováním sociálních služeb započato. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

V.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Poukázal na své vyjádření k žalobě a žalobou napadené rozhodnutí. Z rozhodnutí o poskytnutí dotace vyplývá, že účelem dotace bylo poskytování nových sociálních služeb. Rekonstrukci objektu nelze považovat za dílčí realizaci účelu projektu s ohledem na znění dotačních podmínek, neboť rekonstrukce byla toliko prostředkem k zajištění prostor pro poskytování služeb. Stěžovatel účel dotace nesplnil ani částečně, čímž porušil podmínku uvedenou v části III bodě 1 rozhodnutí o poskytnutí dotace a současně podmínku uvedenou v části III bodě 7 písm. b) tohoto rozhodnutí. Poskytovatel dotace přitom stanovil za porušení těchto podmínek odvod ve výši celkové částky vyplacené dotace. Správce daně proto vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši čerpané dotace. V takovém případě zásada proporcionality nemohla být použita. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Posouzení žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti pak žalovaný ponechal na posouzení Nejvyššího správního soudu.

VI.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se primárně zabýval námitkou poukazující na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[10] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být nicméně vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, či nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 729/2000, sp. zn. I. ÚS 116/05, sp. zn. IV. ÚS 787/06, sp. zn. ÚS 989/08, sp. zn. III. ÚS 961/09, a sp. zn. IV. ÚS 919/14.).

[11] Nejvyšší správní soud posoudil napadený rozsudek optikou výše uvedeného a dospěl k závěru, že tento není nepřezkoumatelný. Krajský soud se v rozsudku komplexně zabýval žalobní argumentací a vysvětlil, z jakého důvodu ji nepovažuje za důvodnou. Jeho odůvodnění je logické a podepřené náležitou argumentací. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sice obecně tvrdí, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, tuto námitku však jakkoli blíže nekonkretizuje a nerozvádí. Námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.

[12] Zodpovězení dalších kasačních námitek se neobejde bez rekapitulace obsahu správního spisu.

[13] Ze správního spisu vyplývá, že Ministerstvo práce a sociálních prací poskytlo na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 11. 2. 2013, id. č. EDS 113D34B000241, stěžovateli v souladu s Integrovaným operačním programem dotaci na realizaci projektu „Multifunkční centrum sociálních služeb a fakultativních činností ve Vápenné“ na adrese Vápenná č. p. 1.

pokračování

[14] V rozhodnutí o poskytnutí dotace je v řádku „název indikátoru“ uvedeno „počet nových sociálních služeb a aktivit – cílová hodnota: 5“.

[15] Při následné veřejnoprávní kontrole provedené Ministerstvem práce a sociálních věcí (jejíž závěry převzaly orgány finanční správy do svých rozhodnutí) bylo zjištěno, že nemovitost na adrese Vápenná č. p. 1 byla zrekonstruována a bylo pořízeno její vnitřní vybavení, nicméně v ní nejsou (a po provedené rekonstrukci nikdy ani nebyly) poskytovány sociální služby (objekt byl při opakovaných obhlídkách uzavřen, nejevil znaky využívání a nebylo pro něj vydáno žádné rozhodnutí o registraci sociální služby). Dále bylo zjištěno, že automobil Fiat Doblo Multijet 105k Plus (dále též „automobil“), který byl pořízen z prostředků dotace, není využíván k poskytování terénních sociálních služeb. V době provedení kontroly byl automobil sice v majetku stěžovatele, avšak stěžovatel nebyl schopen říct, kde se automobil nachází a k jakým účelům je využíván (kniha jízd nebyla vedena).

[16] Uvedená zjištění jsou podrobně rozepsána jak v platebních výměrech vydaných správcem daně, tak i v navazujícím rozhodnutí žalovaného o odvolání, přičemž stěžovatel je v kasační stížnosti ani nezpochybňuje. Namítá, že (alespoň částečně) naplnil cíl poskytnuté dotace, neboť provedl rekonstrukci budovy, ve které měly být sociální služby poskytovány. Mělo proto dojít k aplikaci zásady proporcionality, a neměl být mu uložen odvod za porušení rozpočtové kázně v plné výši (tj. ve výši poskytnuté dotace).

[17] Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel se za porušení rozpočtové kázně považuje *neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv, jejich příjemcem.* Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel *neoprávněným použitím peněžních prostředků ze státního rozpočtu [...] je jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jimi rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.*

[18] Výkladem uvedených právních norem, resp. zásadou proporcionality se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, č. 3854/2019 Sb. NSS. Rozšířený senát mj. uvedl, že souhlasí s tím, že „*při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Pokud tedy okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti, musí správce daně zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti. V každém případě však půjde o porušení rozpočtové kázně.*“

[19] Orgány finanční správy i krajský soud dospěly k závěru, že v souzené věci bylo namíste uložit stěžovateli odvod ve výši celé poskytnuté dotace.

[20] Nejvyšší správní soud po posouzení kasačních námitek (jejichž obsahem je vázán) nemohl jinak, než s uvedeným závěrem souhlasit.

[21] Předně je totiž nutno poukázat na skutečnost, že v samotném rozhodnutí o poskytnutí dotace (resp. v dotačních podmínkách přináležejících k tomuto rozhodnutí) bylo sjednáno, že v případě pochybení, kterých se dopustil stěžovatel (což ostatně tento ani nerozporuje) nastoupí důsledek v podobě odvodu ve výši celé poskytnuté dotace. V části IV bodě 3.3 podmínek je výslovně stanoveno, že pokud nedojde ke splnění podmínek dle části III bodu 7, 8 či 9 podmínek, bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit „celkovou částku vyplacené dotace“. V části III bodě 7 podmínek (ve znění pátého změnového rozhodnutí) je pak uvedeno, že „Příjemce je povinen prokázat naplnění účelu projektu, a to: 7.a. naplněním parametrů určených v Rozhodnutí, na které mu byla dotace poskytnuta, nejpozději při podání Závěrečné monitorovací zprávy a Žádosti o platbu, 7.b. naplněním monitorovacích indikátorů uvedených v Rozhodnutí nejpozději do data uvedeného v Rozhodnutí o poskytnutí dotace, [...], 7.c. naplněním kapacity služby určené v Rozhodnutí monitorovacím indikátorem Kapacita nových sociálních služeb a aktivit (v případě investic do poskytování sociálních služeb). Nejpozději do 6 měsíců od ukončení realizace projektu je povinen naplnit indikátor – Naplnění kapacity alespoň v minimální výši 60 %, od 7. měsíce po zbývající dobu udržitelnosti projektu alespoň z 85 %. [...], 7.d. zachováním výsledků projektu uvedených v bodě 7.a., 7.b. a 7.c. a v bodě 9 této části po dobu pěti let ode dne ukončení realizace projektu. [...]“ Podle bodu 8 části III podmínek je příjemce dotace povinen výsledky projektu „zachovat po dobu pěti let ode dne ukončení realizace projektu, pokud je to z hlediska charakteru projektu možné [...]“. Podle bodu 9 této části podmínek je pak příjemce dotace povinen „zajistit, že po dobu 5 let po ukončení doby udržitelnosti budou v pořízovaném nebo reprodukováném majetku poskytovány výzvou stanovené vybrané sociální služby uvedené v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů ve prospěch příslušníků sociálně vyloučených romských lokalit.“

[22] Kontrolní zjištění, že v objektu zrekonstruovaném z poskytnuté dotace nebyly v době provedení kontroly poskytovány žádné sociální služby (a že tyto zde nebyly poskytovány nikdy po provedení rekonstrukce) a taktéž kontrolní zjištění, že automobil zakoupený z dotace mající sloužit k terénním sociálním službám není k tomuto účelu používán, jednoznačně svědčí o porušení výše uvedených povinností stěžovatele stanovených explicitně v rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[23] Za uvedená nedodržení dotačních podmínek byl přitom mezi poskytovatelem dotace (Ministerstvem práce a sociálních věcí) a příjemcem dotace (stěžovatelem) sjednán následek v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši celé poskytnuté dotace (viz část IV bod 3.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace). Stěžovatel se svým podpisem zavázal respektovat podmínky poskytnutí dotace, podle nichž „při nesplnění podmínek v části III, na které je poskytnutí dotace vázáno, v bodech 1., 7., 8., 9. a 15. bude odvod za porušení rozpočtové kázně činit celkovou částku vyplacené dotace.“ (část VI bod 3.3 rozhodnutí o poskytnutí dotace). Stěžovatel si tedy musel být od počátku dotačního vztahu vědom toho, že dopustí-li se předmětných porušení podmínek dotace, bude mu uložen odvod ve výši celé poskytnuté dotace. Pokud se proto nyní domáhá snížení odvodu z důvodu jeho nepřiměřenosti, je nutno jej odkázat na právě uvedené a také na judikaturu zdejšího soudu, podle které požadavek přiměřenosti výše odvodu bude zpravidla naplněn již tím, že odvod

pokračování

bude stanoven v procentním rozmezí podle rozhodnutí o udělení dotace (rozsudky ze dne 28. 3. 2019, č. j. 4 Afs 421/2018 - 39, a ze dne 7. 5. 2019, č. j. 4 Afs 422/2018 - 36).

[24] Nutno dodat, že jediným monitorovacím indikátorem stanoveným rozhodnutím o poskytnutí dotace byl indikátor „*Počet nových sociálních služeb a aktivit*“ s cílovou hodnotou pěti nových sociálních služeb a aktivit. To svědčí o tom, že hlavním smyslem a účelem dotace bylo právě zajištění nových sociálních služeb a aktivit. Právě za tímto účelem byla stěžovateli poskytnuta dotace. Stěžovateli nebyla dotace poskytnuta, aby bez dalšího zrekonstruoval jím vlastněnou budovu a tuto následně využil dle svého uvážení. Tuto budovu měl zrekonstruovat za tím účelem, aby zde reálně od určitého data (a po určitou dobu) byly poskytovány nové sociální služby v určitém rozsahu (o tom ostatně svědčí i název dotovaného projektu „*Multifunkční centrum sociálních služeb a fakultativních činností ve Vápenné*“). Ze stejného důvodu měl nakoupit i automobil. Jinými slovy, stěžovatelem připomínané zrekonstruování a vybavení budovy, ve které mělo dojít k poskytování sociálních služeb, nepředstavuje částečné naplnění účelu dotace, nýbrž se jedná „pouze“ o jeden z prostředků ke splnění cíle dotace (dalšími prostředky bylo např. právě nakoupení automobilu – viz rozhodnutí o poskytnutí dotace a v něm uvedené parametry). Cílem dotace bylo poskytování pěti nových sociálních služeb v objektu na adrese Vápenná č. p. 1 (částečným splněním tohoto účelu by mohlo být pouze poskytování sociálních služeb avšak v nižším než stanoveném rozsahu). Pokud přitom stěžovatel cíl (účel) dotace ani částečně nenaplnil, když v objektu nebyly poskytovány žádné sociální služby (což nyní ani věcně nerozporuje), nemůže se ani dle názoru kasačního soudu nyní domáhat aplikace zásady proporcionality a snížení uloženého odvodu. Ta má totiž své místo pouze v situaci, kdy „*okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti*“ (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, č. 3854/2019 Sb. NSS). Poukazuje-li stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti na etapy realizace projektu (týkající se rekonstrukce), je namístě uvést, že je samozřejmé, že v rozhodnutí o poskytnutí dotace je počítáno s rekonstrukcí samotné budovy – jak již bylo uvedeno, právě tato byla jedním z prostředků ke splnění hlavního monitorovacího indikátoru (viz výše).

[25] Stěžovatel dále v kasační stížnosti tvrdil, že z provedeného dokazování (zejména z výsledků S. R. a J. Š.) plyne, že stěžovatel provedl veškerá možná opatření směřující k tomu, aby ve zrekonstruovaném objektu byly realizovány sociální služby organizací Darmoděj z.ú. Tímto tvrzením se však kasační soud nemohl zabývat. Stěžovatel totiž tuto námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011- 89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017 - 67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž

je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Z procesní opatrnosti soud dodává, že ani toto tvrzení by nebylo s to změnit nic na výše uvedených závěrech. Stěžovatel byl povinen zajistit provozování nových sociálních služeb, přičemž nyní v kasační stížnosti ani netvrdí, že by snad tyto sociální služby mohl zajistit pouze ve spolupráci s organizací Darmoděj z.ú., resp. že by snad podmínky dotace nemohl objektivně splnit i za přispění jiného subjektu poskytujícího sociální služby.

[26] Shora uvedeným námitkám tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Žádné další námitky stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Podpůrně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60.

[27] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech. S ohledem na povahu dané věci rozhodl zdejší soud ve věci přednostně.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu